

даджѣ всичко на забравяние. Койго иска да бжде военъ, тойзи служи войникъ, който те иска, тойзи търгува. И варода тукъ е по-добъръ и по-уменъ — такива като нашитѣ Черкези нѣма да намѣришъ въ цѣлий свѣтъ, самъ мой Макъ-Махонъ не е такъвъ; нашиятъ управителъ ще надмине Бисмаркъ, макаръ тей и да е графъ и роднина на моята жена. Ицекъ разказваше, а чорбалжитѣ слушаха и пияха за здравето на Мютесарифъ-паша чешка слѣдъ чешка.

Рифка шепне на ухото на Еленка за да бжде тя мадама а не българска дѣвойка, и ѝ разказва каква била тя сама въ младостта си, какъ тя прѣменена и натруфена тичала вечеръ по улицитѣ за свеждане и въ градинитѣ за расходка, какъ слѣдъ нея като роякъ се трупаха болѣритѣ и търговцитѣ, офицеритѣ и мушкетеритѣ, какъ тя всичкиѣ привличала къмъ себе си и нѣмало по-добра отъ нея примамка. Такава трѣбва да бжде жената! Както нейный баща, храбриятъ адскый кирасиръ, съкрушилъ коститѣ на Англичанинѣ, така тя съкрушила коститѣ и грошовецѣ на Румънитѣ. Но което е било, това вече го нѣма; всичко си има врѣмето. Сега тя е почетна матрона, поучава младитѣ жени и ги покровителствува въ свѣта. Тя помилва Еленка съ ржката си.

— Така прави и ти, душичке! Догѣтъ си млада наслаждавай ся отъ свѣта; ще има врѣме за молитва, когато нѣма да те бива за битва. Ней сжщо сме войска, за да поддържимъ нашето достоинство и нашата власть, ний трѣбва да се сражаваме до колкото силитѣ ни стигнатъ, за да си почивае на старостъ въ приятнитѣ въспоминания и да се утѣшавае съ тѣхъ.

Подиръ разговора тя испи амберия и вино и захвана да любезничи съ стариятъ докторъ за да откопчѣе отъ него шакаръ нѣкоя закърпена завивка, подъ която да си постоупи своитѣ кокалчета.

Петръ Катърджията, когото сѣшенвивъ Иванъ за позна съ младий Каракачанинъ, както прилича на ступанъ и новобраченъ угощаваше новий гостенинъ. Тѣ посѣдниха на страна, пияха винце и бесѣдваха по-между си. Виното